



ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **P.**, nar. X., bytom N., zast.: *JUDr. Celestínom Stehurom*, advokátom z Advokátskej kancelárie so sídlom Fraňa Kráľa č. 2080, Čadca, proti žalovanému: **Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Žiline, Krajský dopravný inšpektorát** so sídlom Kuzmányho č. 26, Žilina, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu v priestupkovom konaní, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. septembra 2011 č. k. 20S/2/2011-41, takto**

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline zo dňa 27. septembra 2011 č. k. 20S/2/2011-41 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím č.: KRP-KDI-SK-151/2010 zo 04.11.2010 žalovaný ako odvolací priestupkový orgán v medziach ustanovení § 58 ods. 1 a § 59 ods. 1 a 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) zmenil výrok napadnutého rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Čadci, Okresného dopravného inšpektorátu č.: ORP-P-445/ODI-E-2010 zo dňa 24.09.2010 tak, že:

„Obvinený z priestupku P., nar. X., bytom N. dňa 15. 8. 2010 o 18.08 hodine riadil po ceste 11/520 v obci Klubina osobné mot. vozidlo tov. zn. Ford Mondeo, EČ: C., pričom prekročil najvyššiu dovolenú rýchlosť v obci 50 km/h o 42 km/h, teda išiel rýchlosťou 92 km/h. Menovaný bol nameraný cestným laserovým rýchlomerom typu Ultra Lyte LTI 20-20 100 LR, č. súpravy 08-100-01, LS: UX 021335, PC: MC 001295, VK: MV 001263.

Týmto svojim konaním P. porušil § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a uznáva sa vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. h) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Podľa § 22 ods. 2 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov sa obvinenému P. ukladá:

a) pokuta 350,- €, slovom tristopäťdesiat eur,

b) zákaz činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 6 mesiacov, pričom podľa § 14 ods. 2 citovaného zákona sa do času zákazu činnosti započítava čas, po ktorý páchatel' na základe opatrenia orgánu štátnej správy vykonaného v súvislosti s prejednávanej priestupkom nesmel už túto činnosť vykonávať, tj. od 15.8.2010.

Podľa § 79 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov s poukazom na § 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 411/2006 Z.z., ktorou sa ustanovuje paušálna suma trov konania o priestupkoch v znení vyhlášky Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. 531/2008 Z.z., je obvinený P. povinný uhradiť trovy konania vo výške 16,-€, slovom šesťdesiat eur.

Uložení pokutu ako i trovy konania je obvinený z priestupku P. povinný zaplatiť v lehote do 30 dní po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia. “

Podľa § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z.z. v znení platnom v čase spáchania skutku vodič smie v obci jazdiť rýchlou najviac 50 km/h, a ak ide po diaľnici v obci alebo po rýchlостnej ceste v obci, najviac 90 km/h.

Podľa § 22 ods. 1 písm. h) zák. č. 372/1990 Zb. v hore citovanom znení priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky sa dopustí ten, kto ako vodič motorového vozidla prekročí rýchlou ustanovenú v osobitnom predpise 3c) alebo prekročí rýchlou ustanovenú dopravnou značkou alebo dopravným zariadením.

2. Svoje zmeňujúce rozhodnutia žalovaný odôvodnil tým, že z výroku prvostupňového rozhodnutia bolo potrebné vypustiť uznanie viny zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. k) zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku tiež „zák. č. 372/1990 Zb.“), ktorý prvostupňový správny orgán nesprávne aplikoval na správne zistený skutkový stav veci, nakoľko žalobca sa spáchania takéhoto priestupku nedopustil.

3. Ďalej prijatú zmenu odôvodnil tým, že bolo potrebné znížiť výšku pokuty uloženej prvostupňovým správnym orgánom v sume 400,- € na 350,- €, nakoľko odpadol hore uvedený dôvod, a to bolo potrebné zohľadniť pri ukladaní sankcie.

4. Tiež k zmene výroku rozhodnutia došlo aj preto, lebo bolo potrebné doplniť písmeno c), na základe ktorého sa v zmysle ustanovenia § 22 ods. 2 zák. č. 372/1990 Zb. žalobcovi uložila sankcia.

5. Žalovaný pri preverovaní skutkového stavu vychádzal zo Správy o výsledku objasňovania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky zo dňa spáchania skutku, tzn. 15.08.2010, kde žalobca ako podozrivý z priestupku dostal po poučení možnosť sa k skutku na zadnej strane tlačiva vyjadriť bezprostredne po jeho spáchaní. Túto možnosť žalobca ako účastník priestupkového konania podľa žalovaného nevyužil, odmietol tlačivo podpísať, tým ani nepodal žiadne vysvetlenie, nevzniesol k nemu žiadne námietky či pripomienky a ani nenavrhol vykonať žiadne nové dôkazy.

6. Navyše žalovaný poukázal na obsah predmetnej správy, v ktorej je opísané správanie žalobcu tak, že žalobca si bol vedomý priestupku, žiadal vypísať šek, po jeho vypísaní odmietol blok na pokutu podpísať a podpísal len potvrdenie o zadržaní vodičského preukazu, pričom si aj ten odmietol prevziať. Ďalšia jazda mu bola zakázaná. Žalobca sa správal celý čas agresívne, vulgárne nadával, že policajti nemajú čo robiť.

7. V súvislosti s touto správou žalovaný citoval ďalšie dôkazy (napríklad úradný záznam z 15.08.2010, fotodokumentácia a iné), ktoré podporujú fakty zachytené v správe o výsledku objasňovania priestupku.

8. Až prostredníctvom listinného dôkazu „Zápisnica z ústneho pojednávania“ č. p.: ORP-P-445/ODI-E-2010 z 24.09.2009 žalobca namietal, že hoci policajti tam napísali to, čo napísali, ale pravda je iná. Žalobca tvrdil, že nebol v obci, teda neporušil dopravné predpisy. Nesúhlasil s listinnými dôkazmi predmetného spisového materiálu, žiadal prešetrenie fotografie, lebo tam nie je značka, ktorá určuje rýchlosť, tzn. značka obce. Pri vyhodnocovaní uvedenej námietky žalovaný poukázal na zdokladované listinné dôkazy, najmä fotodokumentáciu, prostredníctvom ktorej bolo spáchanie priestupku žalobcom jednoznačne preukázané prekročenie rýchlosti žalobcom, ktorý viedol osobné motorové vozidlo evidenčného čísla C. v obci Klubina.

9. Žalovaný pri určení druhu a výmery sankcie prihliadal na závažnosť priestupku, tzn. že účastník konania spáchal priestupok komisívne o 18.08 hod., povolenú rýchlosť prekročil o 42 km/h., a to na frekventovanej ceste, kde dochádza k častým dopravným nehodám s vážnymi následkami.

10. S poukazom na ustanovenia § 16 ods. 4, § 2 ods. 2 písm. u) a v), § 137 ods. 1 a odsek 2 písm. d) zák. č. 8/2009 Z.z. žalovaný konštatoval, že skutok sa stal vyššie opísaným spôsobom a neboli zistené žiadne zákonné dôvody, ktoré by oprávňovali zrušenie napadnutého prvostupňového rozhodnutia v administratívnom odvolacom konaní.

II.

Konanie na prvostupňovom súde

11. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu zo 04.01.2011 na Krajský súd v Žiline.

12. Krajský súd ako súd prvého stupňa preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného a po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná a žalobu z nasledovných dôvodov zamietol.

13. Pri preverovaní skutkového stavu krajský súd jednoznačne vychádzal z obsahu predloženého, zažurnalizovaného správneho spisu prvostupňového správneho orgánu súd. Najmä z fotodokumentácie zachyteného vozidla je podľa krajského súdu jednoznačne a čitateľne identifikované evidenčné číslo kontrolovaného vozidla C.

14. Ďalej krajský súd poukázal na to, že z fotodokumentácie miesta priestupku, tzn. celkové a detailné zábery miesta prízjazdu vozidla do obce, názvu obce, miesta stanovišťa hliadky, pohľad zo stanovišťa hliadky na miesto, odkiaľ prichádzalo vozidlo s označením miesta namerania, pohľad na kritický úsek namerania s označením začiatku a konca obce, mal krajský súd preukázané, že miesto namerania žalobcovho vozidla bolo jednoznačne v Obci Klubina, teda na pozemnej komunikácii, ktorá spadala pod Obec Klubina.

15. Správnosť tohto skutkového zistenia podľa krajského súdu navyše nepriamo potvrdzuje úradný záznam OR PZ Čadca z 15.08.2010.

16. S poukazom na ustanovenia § 16 ods. 4 zák. č. 8/2009 Z.z., § 51, § 3, § 73 ods. 2, § 22 ods. 1 písm. h) a odsek 2 písm. c), § 58 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. zák. č. 372/1990 Zb. ako aj § 32 ods. 1 a § 34 ods. 1 až 6 Správneho poriadku súd dospel k záveru, že s námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní voči prvostupňovému správnomu rozhodnutiu, ktoré sú totožné s obsahom žalobných bodov, sa žalovaný v druhostupňovom správnom rozhodnutí vysporiadal, keď v napadnutom rozhodnutí sa nielen stotožnil so skutkovými závermi prvostupňového správneho orgánu a práve na str. 3 dole, 4 a 5 rozhodnutia žalovaného sa vysporiadal aj s uvedenými námietkami žalobcu.

Preto krajský súd vyslovil záver, že nie je možné sa stotožniť s názorom žalobcu, že rozhodnutie žalovaného je nezákonné pre nedostatok dôvodov.

III.

Odvolanie žalobcu/stanoviská

A)

17. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 19.10.2011 (č. 1. 44) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu požadoval, aby odvolací súd v zmysle ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne mu orgánu na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania.

18. Žalobca najmä poukazoval na tie odvolacie dôvody, že krajský súd sa vo svojom rozsudku nedostatočne vysporiadal s námietkami žalobcu, nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a následne vec nesprávne právne posúdil.

19. S odkazom na ustanovenie čl. 6 ods. 42 II. dielu prílohy č. 1 k vyhláške č. 9/2009 Z.z. žalobca vyslovil názor, že sa nemohol dopustiť spáchania priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. h) zák. č. 372/1990 Zb., nakoľko sa žiadna zvislá dopravná značka označujúca začiatok obce nenachádzala, resp. priestor, v ktorom sa mal dopustiť spáchania priestupku, nebol označený zvislou dopravnou značkou označujúcou začiatok obce.

20. Túto skutočnosť ani správny orgán v priestupkovom konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, V dôsledku toho podľa žalobcu správny orgán žiadnym spôsobom nepreukázal, že mu v tom čase a na tom mieste vyplývala povinnosť jazdiť v danom priestore najvyššou povolenou rýchlosťou 50 km/hod, a preto žalobca vyslovil záver, že ho nemohol ani uznať vinného zo spáchania daného priestupku.

21. Ďalej žalobca poukázal na to, že fotozábery zvislej dopravnej značky označujúcej začiatok obce Klubina (fotografie č. 1 a 2) neboli urobené v ten istý deň, kedy sa mal dopustiť spáchania predmetného priestupku, čo nasledovne odôvodňuje [odvolací súd vykonáva priamu citáciu dotknutého textu odvolania]:

„Uvedená skutočnosť nesporne vyplýva z vizuálneho porovnania fotodokumentácie, ktorá tvorí prílohu č. 7 predmetného vyjadrenia a na ktorej má byť zaznamenané moje motorové vozidlo s fotodokumentáciou, ktorá tvorí prílohu č. 6 predmetného vyjadrenia a to hlavne s fotkami č. 5, 6, 7, 8, nakoľko na fotke v prílohe č. 7 sa v pozadí nachádza bielo – červený predmet, ktorý sa na fotkách č. 5, 6, 7, 8 prílohy č. 6 nenachádza, čo preukazuje, že fotodokumentácia prílohy č. 6, ktorá má preukázať, že miesto bolo označené zvislou dopravnou značkou obec Klubina bola vyhotovená v iný deň ako fotodokumentácia prílohy č. 7, pričom na fotodokumentácii prílohy č. 6 nie je uvedený ani deň, kedy mala byť vyhotovená, z čoho možno predpokladať aj zámer žalovaného.“

22. Tiež žalobca s poukazom na princíp prezumpcie neviny nesúhlasil s argumentáciou, že nepredložil žiaden dôkaz, konštatujúc, že ako obvinený z priestupku nemá povinnosť preukazovať svoju nevinu, ale naopak sa vyžaduje preukázanie jeho viny.

23. Nakoľko podľa žalobcu v predmetnej veci nebol presne a nado všetku pochybnosť zistený skutkový stav, ktorý by viedol k objasneniu priestupku a jeho skutkovej podstaty, mal žalovaný vo svojom rozhodnutí uplatniť zásadu *in dubio pro reo* (odkaz žalobcu na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 12. apríla 2009 pod sp. zn. 2Sto 55/2008).

24. Záverom žalobca požadoval zmeniť napadnutý rozsudok krajského súdu tak, že zruší rozhodnutie správneho orgánu a vráti vec žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie a prizná žalobcovi náhradu trov konania vyčíslených na sumu 363,98 €.

B)

25. Z krátkeho vyjadrenia žalovaného zo dňa 03.11.2011 (č. 1. 55) vyplýva, že odvolanie žalobcu voči predmetnému rozsudku žalovaný vyhodnotil ako nedôvodné.

26. Procesný spôsob riešenia odvolacieho konania žalovaný nenavrhol vôbec.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

27. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu jednomyseľne /..... väčšinou hlasov s 1 kontravótom (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnutý rozsudok je vo výroku vecne správny, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

28. Najvyšší súd sa celkom stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným správnym orgánom, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise.

29. V súvislosti s hore uvedeným Najvyšší súd zdôrazňuje, že po vyhodnotení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v hore uvedenom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplňujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 250l ods. 2 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť

odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody) najmä vo vzťahu k skutkovej otázke vyslovenej žalobcom v tom duchu, či fotodokumentácia verne a v riadnej časovej a miestnej súvislosti zachycuje a identifikuje miesto spáchania skutku žalobcom vrátane verifikovania, či sa nachádza v obci alebo mimo nej. Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

30. Ako už bolo hore naznačené (bod č. 19 a nasl.), žalobca ako predbežnú otázku nastolil to, či sa vôbec nachádzal v oblasti (tzn. v intraviláne obce), kde mal by mal povinnosť dodržiavať nižšiu rýchlosť ako tú, ktorou išiel v rozhodnom okamihu. Ako svoju základnú námietku použil nasledujúcu argumentáciu:

„V čase, kedy malo dôjsť k spáchaniu priestupku, z ktorého som bol obvinený a na mieste, na ktorom som sa mal dopustiť spáchania priestupku sa však žiadna zvislá dopravná značka označujúca začiatok obce nenachádzala, resp. priestor, v ktorom som sa mal dopustiť spáchania priestupku nebol označený zvislou dopravnou značkou označujúcou začiatok obce (Obec č. IS 36a). V dôsledku toho som sa nemohol dopustiť spáchania priestupku podľa ust. § 22 ods. 1 písm. h/ zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a teda svojim konaním porušiť ust. § 16 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke.“

31. Skutkový stav týkajúci sa spáchaných priestupkov sa zisťuje postupom, ktorý zákonodarca označil ako objasňovanie priestupkov. Rozsah a obsah zisťovacích úkonov správnych orgánov je vymedzený najmä prostredníctvom ustanovenia § 58 ods. 1 a § 60 ods. 1, 4 a 5 zák. č. 372/1990 Zb. Táto úprava je smerom k vymedzeniu dôkazných prostriedkov ako aj procesných práv účastníkov veľmi strohá.

Podľa § 58 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. objasňovaním priestupkov podľa tohto zákona sa rozumie obstaranie podkladov potrebných na rozhodnutie správneho orgánu najmä o tom, či

- a) sa stal skutok, ktorý je priestupkom podľa tohto alebo iného zákona,*
- b) tento skutok spáchala osoba podozrivá zo spáchania priestupku,*
- c) sa uloží sankcia za priestupok alebo sa od jej uloženia upustí, ak k náprave páchatel'a priestupku postačí samotné prejednanie priestupku,*
- d) uloží ochranné opatrenie,*
- e) uloží páchatel'ovi priestupku povinnosť uhradiť spôsobenú škodu.*

Podľa § 60 ods. 1 zák. č. 372/1990 Zb. Orgány oprávnené objasňovať priestupky (§ 58 ods. 3) sú pri objasňovaní priestupkov oprávnené

a) vyžadovať vysvetlenie od fyzických osôb alebo právnických osôb; vysvetlenie od maloletého alebo mladistvého možno vyžadovať len za prítomnosti jeho zákonného zástupcu alebo fyzickej osoby, ktorá sa osobne stará o maloletého alebo mladistvého na základe rozhodnutia podľa osobitných predpisov, alebo zástupcu zariadenia, v ktorom je maloletý alebo mladistvý umiestnený na základe rozhodnutia súdu podľa osobitných predpisov, alebo zástupcu orgánu sociálnoprávnej ochrany detí a sociálnej kurately,

b) vyžadovať vysvetlenie od štátnych orgánov alebo obcí,

c) vyžadovať odborné vyjadrenie od príslušných orgánov,

d) vykonávať alebo vyžadovať úkony potrebné na zistenie totožnosti osôb a ich pobytu,

e) vyžadovať predloženie potrebných podkladov, najmä spisov a iných písomných materiálov.

32. Nakoľko iné spresnenie zisťovania skutkového stavu sa v citovanom zákone č. 372/1990 Zb. (ako špeciálnom) nenachádza, je nutné pristúpiť k úprave všeobecnej, ktorou v zmysle § 51 zák. č. 372/1990 Zb. je Správny poriadok. Správny poriadok, tzn. aj v priestupkovom konaní je účastník zaťažený povinnosťou:

1. aktívnej súčinnosti so správnymi orgánmi v priebehu celého správneho, tzn. v prejednávanej veci aj priestupkového konania (§ 4 ods. 1 Správneho poriadku),
2. navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe (§ 34 ods. 3 Správneho poriadku).

Z uvedených dôvodov neobstojí názor žalobcu, že v priestupkovom konaní ho princíp prezumpcie nevinu zbavuje povinnosti preukazovať svoju nevinu, tzn. že mu nevznikla administratívnoprávna zodpovednosť.

33. Žalobcom uvedená námietka z hľadiska skutkového je negatívna, tzn. že nebrojí proti niečomu, čo v danom čase existovalo, ale naopak čo neexistovalo (tzn., že označenie začiatku obce sa na dráhe vozidla nenachádzalo). Takáto skutočnosť sa nepreukazuje dôkaznými prostriedkami o jej existencii, ale naopak predložením dôkazných prostriedkov, ktoré v dostatočnej miere spochybňujú hodnovernosť jej nožnej existencie v čase a v mieste.

34. Za situácie, kedy z priloženej fotodokumentácie pre Najvyšší súd vyplýva na základe určitých prírodných a sídelných znakov (dopravné značky, budovy, zvodidlá, smer zákruty a prírodný reliéf) jednoznačnosť skutkového záveru, že v čase vyhodnotenia rýchlosti vozidla žalobcu sa toto nachádzalo už v priestore obce, a toto spolu so správnym orgánom potvrdil aj krajský súd, bolo preto povinnosťou žalobcu, aby priamymi, resp. nepriamymi dôkazmi spochybnil hodnovernosť skutkového zistenia správneho orgánu.

Najvyšší súd nie je povinný žalobcovi ponúkať možný výpočet dôkazných prostriedkov, ktoré od neho v zmysle hore uvedených záverov očakával. Ale najmä v súvislosti s dopravnou značkou označujúcou začiatok alebo koniec obce a jej významom pre obec samotnú je možné si predstaviť napríklad potvrdenie dotknutej obce Klubina, že má vedomosť o odstránení, zničení alebo inom dôvode absencie tejto dopravnej značky na mieste obvyklom a v čase relevantnom pre žalobcu.

35. K ďalšej v poradí námietke žalobcu, že fotodokumentácia identifikujúca začiatok obce Klubina (fotografie č. 1 a 2) nebola vyhotovená v deň spáchania predmetného priestupku je aj pre odvolací súd irelevantná a preto odôvodňovacia pasivita žalovaného nie je v rozpore so zásadou legality.

36. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalobcu má všetky formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku, resp. predpokladané v zák. č. 372/1990 Zb. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktorý je logicky vyhodnotený a riadne právne posúdený. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené a ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

37. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby napadnutý rozsudok zmenil alebo zrušil, a preto, s osvojením si

argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

38. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na úplnú náhradu trov tohto konania. Toto však v odvolacom konaní nenastalo.

39. Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 2 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (úprava priestupkového konania je spojená s verejnoprávnymi vzťahmi), v konaní nebolo potrebné v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávanie nariadiť.

40. V prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky v oblasti ukladania alebo rušenia súdnych poplatkov v zmysle § 12 zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch nevyužil svoje oprávnenie.

Podľa § 12 ods. 1 veta druhá zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch je odvolací súd oprávnený rozhodnúť vo veciach poplatkov za konanie na odvolacom súde.

Túto svoju právomoc Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací súd nevyužil, a tým dochádza k zákonnej delegácii na krajský súd, aby o súdnom poplatku, ak vôbec poplatková povinnosť v prejednávanej veci vznikla, za odvolacie konanie rozhodol.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 15. mája 2012

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec PhD., v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Lubica Kavivanovová